

zauvek

Megi Stivoter

Prevela
Nevena Andrić

— Laguna —

Naslov originala

Maggie Stiefvater

FOREVER

Copyright © 2011 by Maggie Stiefvater

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Onima koji su odabrali
„da“*

*Ach der geworfene, ach der gewagte Ball,
füllt er die Hände nicht anders mit Wiederkehr:
rein um sein Heimgewicht ist er mehr.*

*O, zar vam bačena lopta, lopta koja se odvažila,
Nekako drugačije ne ispunjava ruke kad se vrati:
Dobija na težini samim povratkom kući.*

Rajner Marija Rilke

PROLOG

ŠELBI

Umem da budem veoma, veoma tiha.

Žurba samo naruši tišinu. Ako si nestrpljiv, džaba ti sav lov.

Ja idem lagano.

Bešumno se krećem kroz tamu. Prašina lebdi u noćnom šumskom vazduhu; na mesečini, koja se ušunjala kroz krošnje, čestice izgledaju poput sazvežđa.

Jedini zvuk je dah koji lagano uvlačim kroz iskežene zube. Po vlažnom rastinju jastučići na šapama ne stvaraju nikakav zvuk. Nozdrve mi se šire. Osluškujem lupanje rođenog srca, glasnije od gundavog mrmora obližnjeg potoka.

Zamalo da mi pod nogom krcne suv prut.

Zastajem.

Čekam.

Krećem se lagano. Treba mi dugo da dignem šapu sa štapa. Mislim se: *Tiho*. Na sekutićima osećam hladan dah. U blizini čujem šuškanje nečeg živog; to mi privlači pažnju i usredsređujem se. Želudac mi je stegnut i prazan.

Zalazim dublje u pomrčinu. Čuljim uši. Uspaničena životinja je blizu. Jelen? Trenutak se oduži, pun glasanja noćnih insekata, pre nego što se opet pomerim. U pauzama između zrikanja, srce mi ubrzano lupa. Kolika li je životinja? Ako je ranjena, nema veze što lovim sama.

Nešto mi se očeše o rame. Meko. Nežno.

Želim da ustuknem. Želim da se okrenem i skrckam ga zubima.

Ipak, pretiha sam. Ukočim se na dug, dug trenutak, a onda se okrenem da vidim šta me to još dodiruje po uvu, lako kao pero.

Nešto što ne umem da imenujem lebdi, plovi na povetarcu. Dodiruje mi uvo opet i opet i opet. Misli me peku i uvijaju se u pokušaju da imenujem to.

Papir?

Ne razumem šta će tu, zašto poput lista visi s grane, a nije list. Ništa mi se to ne sviđa. Rasuti po okolnoj zemlji leže predmeti koje prožima nekakav nepoznat, neprijateljski miris. Koža koju je neka opasna životinja zbacila i ostavila za sobom. Zasukanih gubica odmičem se od njih i iznenada – eno mi lovine.

Samo što nije jelen.

Devojka se uvija na tlu, grčevito rukama stiska zemlju i cvili. Tamo gde je dodiruje mesečina, potpuno je bela naspram tamnog tla. Strah se u talasima širi oko nje. Ispunjava mi nozdrve. Već sam uznemirena, a sada osećam kako mi se krzno na potiljku ježi i kostreši. Nije vučica, ali miriše kao vučica.

Veoma sam tiha.

Devojka ne vidi kako dolazim.

Kada otvori oči, tačno sam ispred nje i gotovo je dodirujem nosom. Do malopre mi je lako i vrelo dahtala u lice, ali sada me vidi, prestaje.

Gledamo se.

Dok me tako gleda u oči, sa svakim sekundom duž vrata i kičme kostreši mi se još krzna.

Prsti joj se grče po zemlji. Kad se pomeri, miriše manje kao vučica, a više kao ljudsko biće. U ušima mi šišti opasnost.

Pokazujem joj zube; polako uzmičem. Mogu da mislim jedino na povlačenje, tako da oko mene bude samo drveće, a između nas što više prostora. Iznenada se setim papira na drvetu i odbačene kože na zemlji. Osećam se kao da su me zarobili – ova čudna devojka ispred mene i taj tuđinski list pozadi. Polegnem ka tlu i stomakom dodirnem nisko rastinje, repa podvijenog između nogu.

Režim toliko polako da osetim režanje na jeziku pre nego što ga čujem.

U zamci sam između nje i stvari koje na nju mirišu, kreću se u krošnji i leže po zemlji. Devojkine oči još su na meni, izazivaju me, drže me u mestu. Njen sam zarobljenik i ne mogu da pobeđnem.

Kad zavrišti, ubijem je.

PRVO POGLAVLJE

GREJS

Dakle, sad sam i vukodlak i lopov.

Zatekla sam se u ljudskom obličju na ivici šume Baunderi. Kojoj ivici – nisam znala; šuma je ogromna i proteže se kilometrima. Kao vučica, lako je pređeš. Kao devojka – ne baš. Bio je prijatan, topao dan – divan, po merilima proleća u Minesoti. Ako nisi izgubljena i gola, recimo.

Sve me je bolelo. Imala sam osećaj da mi je neko uzeo kosti, od njih napravio zmije od plastelina, pa opet kosti, a onda opet zmije. Svrbela me je koža, posebno na člancima i laktovima i kolenima. U jednom uvu mi je zvonilo. Glava kao da mi je bila puna vate i nisam mogla da se usredsredim. Imala sam neobičan osećaj da sam ovo već doživela.

Da mi bude još nelagodnije, shvatila sam kako nisam samo izgubljena i gola u šumi već sam gola u šumi negde blizu civilizacije. Dok su oko mene muve lenjo zujale, uspravila sam se da pogledam okolinu. Odmah tu, kroz drveće, videla sam poledinu nekoliko kuća. Kod nogu mi je ležala stara pocepana crna kesa

za đubre, sadržine rasute po zemlji. Sumnjivo mi je ličila na moj doručak. Trudila sam se da baš i ne mislim o tome.

Zapravo, *ni o čemu* nisam želela previše da mislim. Misli su mi se vraćale u naletima i talasima, i polako se razbistrivale, kao napola zaboravljeni snovi. I dok su mi se misli vraćale, sećala sam se kako sam već prolazila kroz ovaj trenutak – ovaj trenutak zbunjenosti, kada si opet novopečeno ljudsko biće – iznova i iznova. U deset različitih okruženja. Polako sam se prisećala kako sam se ove godine već preobražavala. A sve u međuvremenu sam zaboravila. Dobro, skoro sve.

Čvrsto sam zažmurila. Videla sam *njegovo* lice, žute oči, tamnu kosu. Sećala sam se kako moja ruka taman staje u njegovu. Sećala se kako sedim pored njega u vozilu koje, mislim, više ne postoji.

Ipak, nisam se sećala kako se zove. Kako sam mogla da mu zaboravim *ime*?

U daljini se komšilukom zaorila škripa automobilskih guma. Kako su kola odmicala, zvuk je polako zamirao – podsetnik koliko je stvarni svet blizu.

Opet sam otvorila oči. Ne mogu da mislim o njemu. Naprosto neću. Setiću se ja. Sve će mi se vratiti. Moram da se usredredim na ovo ovde i sada.

Imala sam nekoliko mogućnosti. Kao prvo, da se povučem u ovu toplu prolećnu šumu i nadam se da ću se ubrzo opet preobraziti u vuka. Najveća nevolja s tom zamišlju bila je što sam se tog časa osećala savršeno i potpuno ljudski. Dakle, preostaje mi druga zamisao – da se predam na milost i nemilost stanovnicima plave kućice ispred mene. Na kraju krajeva, izgleda da sam se već poslužila njihovim đubretom, a ako je po izgledu suditi, i komšijskim. Ova zamisao, međutim, imala je gomilu mana. Svejedno što se sad osećam potpuno ljudski, ko zna koliko će

to potrajati? A i gola sam, i dolazim iz šume. Nisam znala kako to da objasnim a da ne završim u bolnici ili policijskoj stanici.

Sem.

Iznenada sam se prisetila njegovog imena, a s njim i još hiljadu stvari: pesama koje mi je nesigurno šaputao na uvo, gitare u njegovim rukama, oblika senke ispod ključne kosti; kako, dok čita, prstima ispravlja stranice knjige. Koje su boje zidovi u knjižari, kako mu zvuči glas dok mi šapuće nešto na jastuku, spisak odluka koje smo sastavili svako za sebe. I ono ostalo: Rejčel, Izabel, Olivija. Tom Kalpeper, koji baca mrtvog vuka pred mene, Sema i Kola.

Moji roditelji. Joj, bože. Moji roditelji. Sećala sam se kako sam stajala u kuhinji, dok se vučica probijala iz mene, i svađala se s njima zbog Sema. Prisetila sam se kako sam natrpala pun ranac odeće i pobegla kod Beka u kuću. Sećam se kako sam se davila sopstvenom krvlju...

Grejs Brizbejn.

Kao vučica, sve sam zaboravila. I zaboraviću opet.

Kleknula sam, jer stajanje je trenutno delovalo preteško, i obgrlila gole noge. Pre nego što sam stigla nešto da uradim, preko nožnih prstiju mi je pretrčao smeđi pauk. Iznad mene ptice su još pevale. Sunce u mrljicama, vrelo na mestima gde se punom snagom probijalo kroz lišće, poigravalo je po šumskom tlu. Kroz mlado zeleno lišće i granje brujao je topao prolećni povetarac. Oko mene, šuma je neprestano uzdisala. Dok me nije bilo, priroda je išla svojim tokom, kao i uvek, ali evo i mene, nečeg sitnog, nemogućeg, iako stvarnog, i više nisam znala ni gde pripadam ni šta bi trebalo da radim.

Potom mi je topao vetrić, koji je gotovo neizdrživo mirisao na krekere sa sirom, podigao kosu i predočio mi jednu mogućnost. Neko je očigledno mislio da će lepo vreme potrajati, pa je

ispred obližnje jednospratnice od cigle prostro veš da se suši. Dok ju je vetar nadimao, odeća mi je zapala za oko. Pun konopac mogućnosti, uredno prikačenih štipaljka. Stanovnica jednospratnice očigledno je za nekoliko brojeva krupnija od mene, ali jedna haljina kao da je imala vrpcu oko pojasa. Što će reći, mogla bi da posluži. Osim što je to takođe značilo da nekom treba ukrasti odeću.

Radila sam svašta što mnogi ne bi smatrali baš najispravnijim, ali krala nisam. Ne ovako. Ne nečiju finu haljinu, koja verovatno mora da se pere na ruke pre nego što je prostreš. Osim toga, na konopcu je bilo i donjeg veša i čarapa i jastučnica, što je verovatno značilo da su previše siromašni da kupe sušilicu. Zar bih stvarno mogla nekom da uzmem nedeljnu haljinu kako bih imala izgleda da se vratim u Mersi Fols? Jesam li stvarno postala takva?

Vratiću je. Kad završim.

Šunjala sam se rubom šume i osećala se nezaštićeno i bledo dok sam se trudila da bolje osmotrim plen. Miris krejera sa sirom – što me je u vučjem obliku verovatno i privuklo ovamo – svedočio je da kod kuće nekog ima. Niko ne bi mogao da napusti takav miris. Sad kad sam ga nanjušila, bilo mi je teško da mislim i o čemu drugom. Naterala sam se da razmišljam o trenutnom problemu. Da li me osoba koja je umesila krekere posmatra? A komšije? Ako budem pametna, mogu da pripazim da me ne vide.

Zadnje dvorište moje nesrećne žrtve ličilo je na skoro sva duž ivice šume Baunderi – pretrpano uobičajenim predmetima: bile su tu pritke za paradajz, jama za pečenje roštilja koju je neko ručno iskopao, televizijske antene čiji kablovi nisu nikud vodili. Ručna kosilica, napola prekrivena nepromočivim platnom. Naprsli plastični bazenčić za decu, pun peska buđavog

izgleda, i porodica baštenskog nameštaja pod mušedom sa suncokretima. Svašta, ali ništa stvarno korisno da se sakriješ.

S druge strane, toliko ni na šta ne obraćaju pažnju da je vuk uspeo sa zadnjih stepenica da im ukrade đubre. Nadajmo se da neće obratiti pažnju ni na голу srednjoškolku koja bi da im mazne haljinu s konopca za veš.

Duboko sam udahnula i na jedan jedini, moćan trenutak poželela da radim nešto jednostavno, recimo kontrolni iz matiša, ili da strgnem flaster s neobrijane noge – a onda sam šmugnula u dvorište. Zgrabila sam haljinu.

Bilo je gotovo pre nego što sam se snašla. Nekako sam se, ubrzano dišući, vratila u šumu sa ukradenim komadom odeće smotanim u rukama, i sakrila se u bokor nečega što je možda bio otrovni ruj, a možda i nije.

U kući se neko izdrao na psa: *Umukni pre nego što te izbacim sa sve đubretom!*

Sačekala sam da mi se srce umiri. Onda sam, uz grizu savesti i likovanje, navukla haljinu preko glave. Bila je lepa, plava, sa cvetićima, pretanka za ovo doba godine, zapravo, i još pomalo vlažna. Morala sam dosta da je pritegnem pozadi da bi mi bila taman. Skoro da sam ličila na nešto.

Petnaest minuta kasnije već sam bila uzela i klompe sa zadnjih stepenica drugog komšije (jednoj je za đon bilo zalepljeno pseće govance, zbog čega su ih verovatno i izbacili) i nehajno sam se šetkala putem kao da živim tu negde. Kada upotrebim svoja vučja čula, kad im se prepustim onako kako mi je Sem još odavno pokazao, mogla sam u glavi da stvorim daleko detaljniju sliku okoline nego pomoću očiju. Ipak, čak i sa svim ovim podacima, zapravo nisam imala pojma gde se nalazim, ali jedno sam znala: nisam ni blizu Mersi Folsa.

Ipak, imala sam plan, recimo. Maknuti se iz ovog kraja pre nego što neko prepozna odbegle klompe i haljinu. Naći neku

radnju ili ma kakvo mesto gde mogu da se saberem, nadajmo se pre nego što me klompe nažuljaju. Onda: nekako se vratiti do Sema.

Nije to bio najbolji plan na svetu, ali drugi nisam imala.

DRUGO POGLAVLJE

IZABEL

Vreme sam merila tako što sam brojala utorke.

Tri utorka pre nego što se škola završi za ovo leto.

Sedam utoraka otkako je Grejs nestala iz bolnice.

Pedeset pet utoraka dok ne diplomiram i ne zбриšem iz Mersi Folsa u Minesoti koliko me noge nose.

Šest utoraka otkako sam videla Kola Sinklera.

U kući Kalpeperovih utorak je bio najgori dan. Dan za svađu. Dobro, kod nas je svaki dan *mogao* biti dan za svađu, ali na utorke ste opušteno mogli da se kladite. Prošlo je skoro godinu dana otkako je Džek, moj brat, poginuo, i posle porodične vrištijade koja je obuhvatila tri sprata, dva sata, jednu majčinu pretnju razvodom, otac je zapravo opet krenuo s nama na porodičnu terapiju. Što će reći da je svaka sreda bila ista: majka bi stavila parfem, otac bi zapravo jednom u životu ostavio telefon, a ja bih sela u očeva divovska plava sportska kola i pokušavala da se pretvaram kako zadnje sedište više ne smrdi na mrtvog vuka.

Sredom su svi bili na note. Nekoliko sati posle terapije – večera u Sent Polu, malo besmislene kupovine ili porodični film – bili su nešto divno i savršeno. A onda bi svi počeli da se udaljavaju od tog savršenstva, sat za satom, sve dok, do utorka, na pozornici ne bi došlo do praskanja i pesničenja.

Uglavnom sam se trudila da utorkom ne budem tu.

Ovog puta sam ispala žrtva rođene neodlučnosti. Kad sam se vratila iz škole, nekako nisam uspela da se nateram da pozovem Tejlor ili Medison, pa da izađemo. Prošle nedelje sam s njima dvema i nekim njihovim poznanicima otišla do Duluta i potrošila dvesta dolara na cipele za majku, sto na košulju za sebe, i pustila momke da potroše trećinu toga na sladoled koji nismo pojeli. Nisam videla neku svrhu u svemu tome, osim da zgranem Medison tim velikodušnim razmetanjem kreditnom karticom. Nisam videla svrhu ni sada, kad su cipele čamile u dnu maminog kreveta, košulja mi nekako čudno stajala sad kad sam je donela kući, a nisam mogla ni da se setim kako su se oni momci zvali, osim nejasnog utiska da je ime jednog počinjalo na *Dž*.

Dakle, mogu da se bavim svojim drugim hobijem, da sednem u sportska kola i parkiram se na neku zaraslu stazu, slušam muziku, pustim mozak na otavu i zamišljam da sam negde drugde. Obično sam uspevala da ubijem taman toliko vremena da se vratim pre nego što majka ode u krevet, ali najgori deo svađe već bude gotov. Ironično, kad smo bili u Kaliforniji imala sam milion raznih načina da mrdnem iz kuće – tada kad mi nisu trebali.

Zapravo sam želela da pozovem Grejs, odem s njom u šetnju po centru ili da sedim kod nje na kauču dok ona radi domaći. Nisam znala hoće li to ikad ponovo biti moguće.

Toliko sam vremena stračila na raspravu sa samom sobom da sam propustila priliku za bekstvo. Stajala sam u predsoblju

i držala telefon, koji je iščekivao moja naređenja, kada je otac strčao niz stepenice, a majka u isto vreme otpočela prodor kroz vrata dnevne sobe. Bila sam zarobljena između dva uragana. Sad se tu ništa ne može, osim da zabarikadiraš vrata i nadaš se kako vetar neće oduvati baštenskog patuljka.

Stegla sam zube.

Otac me je potapšao po glavi. „Ćao, kuco.“

Kuco?

Treptala sam dok je krupnim koracima prolazio pored mene, uspešan i moćan, džin u svom zamku. Kao da sam se vratila godinu dana kroz vreme.

Piljila sam u njega dok je zastajao na vratima pored majke. Čekala da puste bodlje. Umesto toga su se poljubili.

„Šta ste mi uradili s roditeljima?“, pitala sam.

„Ha!“, kazao je otac, glasom koji bi se dao opisati kao *vedar*. „Bilo bi baš lepo da, pre nego što stigne Maršal, obučeš nešto što ti pokriva pupak, osim ako ćeš da radiš domaći na spratu.“

Mama me je pogledala kao da kaže: *Rekoh ti ja*, iako mi majicu nije ni pomenula kad sam se vratila iz škole.

„*Kongresmen* Maršal?“ Mnogobrojni očevi drugari s koledža završili su na visokim položajima, ali otkako je Džek poginuo, otac ne provodi s njima mnogo vremena. Naslušala sam se priča o njima, posebno kad bi mu ga odrasli malo dali po alkoholu. „’Pečurka’ Maršal? Onaj što je opalio mamu pre tebe?“

„Za tebe, ’gospodin Lendi““, rekao je otac, ali već je bio krenuo iz sobe i nije zvučao preterano uznemireno. Dodao je: „Nemoj da si nepristojna prema majci.“

Mama se okrenula i pošla za ocem u dnevnu sobu. Čula sam da razgovaraju, a majka se u jednom trenutku zapravo nasmejala.

U utorak. Utorak, a ona se smeje.

„Zašto dolazi?“, upitala sam sumnjičavo dok sam iz dnevne sobe išla za njima u kuhinju. Osmotrla sam radnu površinu. Bila je dopola prekrivena čipsom i povrćem, a odpolja fasciklama i blokovima.

„Nisi se još presvukla“, rekla je mama.

„Idem napolje“, odgovorila sam. Do tog trena nisam ni bila odlučila. Svi tatini drugovi misle da su strahovito zabavni, a strahovito nisu, tako da se odluka donela sama od sebe. „Zašto Maršal dolazi?“

„Gospodin Lendi“, ispravio me je otac. „Samo treba da popričamo o nekim pravnim sitnicama i malo da se vidimo.“

„O nekom slučaju?“ Nehajno sam prišla onom delu pulta pod papirima, pošto mi je nešto zapalo za oko. Naravno, reč koju mi se učinilo da sam videla – *vukovi* – bila je na sve strane. Dok sam sve to preletala pogledom, podišli su me neprijatni žmarci. Prošle godine, pre nego što sam upoznala Grejs, ovi žmarci bili bi slatko osvetničko peckanje jer će vukovi dobiti svoje što su ubili Džeka. Sada, neverovatno, nisam mogla da se smirim. „Ovde piše da su u Minesoti vukovi zaštićena vrsta.“

„Možda ne zadugo“, kazao je otac. „Lendi ima nekoliko ideja. Možda uspemo da istrebimo ceo čopor.“

Zbog *ovoga* se toliko raduje? Što će on i Lendi i mama lepo da se smeste i kuju planove kako da se pobiju vukovi? Misli da će nam onda biti lakše zbog Džekove smrti – dakle, ne mogu da verujem.

Sada je u tim šumama Grejs. Nije svestan toga, ali i nju namerava da ubije.

„Superiška“, rekoh. „Oдох ja odavde.“

„Kuda ćeš?“, pitala je mama.

„Do Medison.“

Mama je krenula da otvori kesu čipsa, pa zastala na pola puta. Imali su dovoljno hrane za ceo Kongres Sjedinjenih

Država. „*Stvarno* ideš kod Medison ili to kažeš samo zato što znaš da neću imati vremena da proveravam?“

„Dobro“, rekoh. „Idem do Kenijevog kafea i ne znam ko će sa mnom. Jesi sad zadovoljna?“

„Presrećna“, kaza mama. Iznenada sam primetila da nosi cipele koje sam joj kupila. Zbog toga sam se iz nekog razloga osetila nekako uvrnuto. Mama i tata se smeškaju, ona nosi nove cipele, a ja se pitam da li će mi razneti drugaricu puškom velikog kalibra.

Dograbila sam tašnu i izašla do kola. Sedela sam unutra, u zagušljivom, i niti sam okretala ključ niti mrdala, samo držala telefon i pitala se šta da radim. Znala sam šta bi *trebalo* da uradim; samo nisam znala želim li. Šest utoraka otkako sam pričala s njim. Možda se Sem javi na telefon. Sa Semom mogu da razgovaram.

Ne, sa Semom *moram* da razgovaram. Zato što kongresmen Maršal Lendi i tata možda i smisle nešto na tom svom malom, čipsom podmazanom, ratnom savetu. Nisam imala izbora.

Ugrizla sam se za usnu i ukucala Bekov fiksni broj.

„Si.“

Glas s druge strane žice bio je beskrajno poznat, a uznemireni šapat u mom želucu prerastao je u zavijanje.

Nije Sem.

Glas mi je i protiv volje zazvučao ledeno. „Kole, ja sam.“

„A“, rekao je i spustio slušalicu.